

Zorlu Dönemeçler 2 B2 1D

— conı · 24 Şubat 2013

İKİNCİ BÖLÜM

1. İLK RÜTBEMİZ

30 Ağustos tarihine kadar bu merakım devam etti. 30 Ağustos tarihi için merasim hazırlıkları yapılıyordu. Hv. k. K. ve birinci Hv. Kuvvet komutanı dahil üst düzey subayların da iştirakiyle, tantanalı bir merasim yapıldı. Havada uçaklar gösteriler yaptı. Nede olsa Hv. Harp Okulu birinci mezuniyetini veriyordu. Sicil numarası birinciden başlayarak, ben dahil okul mezunu arkadaşlar sıraya girdik. Hv. K. k. nı okul birincisi, İlhan'a Astğm.lik rütbesini ve uçuş brövesini taktı. İkinciye, 1nci Kuvvet Komutanı, üçüncüye okul komutanı derken, herkes Astğm. Rütbesine sahip olmuştu. Ama, arada fark vardı. Uçuş sertifikası alan arkadaşlar merasimde, göğüslerinin üzerine uçuş brövesini de taktırmışlardı... Benim gibi uçamayan birkaç arkadaşın böyle bir işareti yoktu.. Buna da şükürdü. Benim gibi Uçamayanlar 'Hava Yer' diye adlandırılıyorduk. Ayrıca kurs görmek suretiyle, istediğimiz bir meslek sahibi olabilecektik.

uçucu arkadaşlar yeni bir hazırlığa başlamışlardı. Bir kısmı Amerika'ya, bir kısmı da Kanada'ya gönderilecekti. Oralarda uçuş eğitimlerine devam edecekler, dönüşte Hava Kuvvetleri birliklerine tayin edileceklerdi.

Herkes gitti, yalnız kaldım meyhanede misali, uçucu arkadaşlar gittikten sonra okul idaresi, beni bir meslek seçmem konusunda zorluyordu. Hava Yer diye anılan diğer dört-beş arkadaş da aynı durumdaydılar. Bizim seçebileceğimiz pek çok meslek vardı. Örneğin, bakımcı, ikmalci, istihbaratçı, radarçı, levazımcı, maliyeci, v.s.

Ben Bakım veya ikmal mesleği üzerinde duruyordum. En revaçta olanlar bunlardı. Bu iki konuda araştırma yaptım, tanıdıklara sordum. Neticede, İkmal branşını seçmeye, ikmal kursuna, gitmeye karar verdim. Okul idaresine durumu bildirdim. İkmal ve bakım okulları İzmir'deydi.

A. İKMAL KURSU

İzmir'deki ikmal kursuna katılmam konusunda gerekli yazışmalar yapıldı. Benim için de görev emri yazıldı. Artık hem maaş almıştım hem de yol harçlığı için ödeme yapmışlardı. İstasyona gittim, tren bileti aldım, İzmir'e ilk defa gidiyordum. Tren seyahati boyunca, düşüncelere daldım. Ne hülyalar kurmuş, ne endişeler yaşamıştım. Bir bakıma seviniyor, bir kakıma üzülüyordum.

Basmane istasyonunda trenden indim Güzel yalya nasıl gidebileceğimi sordum. Tarif ettiler, bir otobüse bindim, Şoföre, ikmal okulunun önünde indirmesini söyledim.

Okulun nizamiyesinde hüviyetimi göstererek içeri girdim. Burası, deniz kenarında, birkaç binadan oluşan, geniş sahaya yayılmış bir eğitim merkezi idi. Önce okul idaresine gittim, Hava Harp Okulu komutanlığının benimle ilgili yazısını verdim. Beni yatakhanelerin bulunduğu binaya, bir er refakatinde, gönderdiler, orada yatacağım odayı, gar dolabımı gösterdiler. Bavulumu oraya koyduktan sonra, yemekhaneyi ve kurs göreceğimiz dersliklere götürdüler.

Yemekhane ve gazinoda kursa gelen arkadaşlarla tanıştım. Kimi tğm, kimi ise Ütğm. İdiler. Onlar da birlikleri tarafından kurs için gönderilmişti.

Okulun sahası çok genişti, bakımlıydı, çiçeklerle donatılmıştı. Burasına Güzel Yalı deniliyordu. İzmir'in en güzel yerlerinden biri olduğu söyleniyordu..

Ertesi günü, okulun bir sınıfında toplandık, 20 kişiydik, Hocamız ise yaşlıca göçmen bir yarbaydı. Önce kendini tanıttı, sonra arkadaşlar, teker teker kendilerini tanıttılar. İçlerinde evli olanlar bile vardı. Bunlardan biri, Güzelyalı'da kira ile ev tuttuğunu söyledi. Eskişehir'den gelen iki Ütğm. vardı. Hamdi ve Sedat. Birisi, 1nci Hv. Ana üssüden, diğeri ise İkmal Bakım Merkezinden gönderilmişti. Bir kişi de yedek subaylıktan geçme bir astğm.di. Ve bu astğm. bir bakanın yeğeni oluyordu.

B. KİRALIK EV

Evli olan arkadaşların durumuna özenerek, Güzelyalı'da benim de bir evim olsun istedim. Böylece anî bir karar vermiş, kiralık bir ev tutmuştum. Annemi getirtecektim. Tuttuğum ev, Güzelyalının yüksek bir tepesinde, bağ ve bahçe içinde, eski tipli bir villanın alt katıydı. İki odası, bir holü, mutfak ve banyosu vardı. Yüksekte olduğu için de manzarası, görüşü çok güzeldi. Okula yürüyerek gidip, gelebilecek mesafede, Güzelyalı parkının çok yakınındaydı. Hemen, yatak, yorgan, ile, çok gerekli olan mutfak malzemesi aldım. Köye, kardeşim Celal'e mektup yazdım, Annemi, Ankaradan otobüse bindirmesini, Onu otobüs terminalinde karşılayacağımı ekledim. Doğal olarak bu işler zaman alacaktı.

C. İKMAL DERSLERİ

Gelelim kursta bize öğretilen derslere:

İkmal mevzuu, daha ziyade uçak yedek parçalarıyla ilgili idi. Uçakların tipine göre kataloglar vardı. Uçaklar hangi ülke tarafından gönderilmiş ise, katalogları hazırlayan da orasıydı. Bir tip uçağın binlerce, on binlerce yedek parçası bu kataloglarda, parça ve stok numaralarına göre kayıt yapılmıştı. Ama İngilizce idi. Herhangi bir parçayı bulmak için o parçanın parça ve stok numarasını bilmek ve istek yaparken, istek belgesine bunları yazmak gerekiyordu. Hava Kuvvetleri envanterine girecek herhangi bir uçağın, önce en çok kullanılacak olan yedek parçaları ve katalogları, ilgili ikmal merkezine ve ilgili üsse gönderilir, ondan sonra uçaklar intikal ederdi. İhtiyaç duyulan parçalar ilk olarak o uçağın bakımını yapan bakım personeli tarafından tesbit edilir, Bakım komutanlığı bünyesinde bulunan ikmal personeli tarafından, parça ve veya stok numaraları yazılmak suretiyle üs ikmal komutanlığından istekte bulunulurdu. İstenen parça varsa hemen gönderilir, yoksa, İkmal komutanlığı tarafından, İkmal-Bakım merkezlerine istekte bulunulurdu. Böylece ikmalcilerin vazifesi, daha uçaklar gelmeden önce başlardı. Gönderilen yedek parçalar ve sarf malzemeleri de nazarı itibara alınarak, stoklamak, depolamak, muhafaza etmek, ve istendiğinde yerine ulaştırmaktı. Bu döngüyü sağlamak maksadıyla da üs komutanlıklarında ve ikmal merkezlerinde, teşkilat kurulmuş, işleri aksaksız yürütmek üzere de subay ve astsubaylardan oluşan personel kurslarla eğitilmek suretiyle yetiştirilmiş ve yetiştirilmekteydi. Burada, bizler nazarı bilgileri aldıktan sonra asıl öğreneceğimiz, tecrübe kazanacağımız hususlar, üslerde veya ikmal merkezlerinde tatbikatla elde edilecek bilgilere

dayanacaktı. Hocalarımızın üzerinde ısrarla durdukları, nazariyattan çok tatbikatın daha da önemli olduğu idi.

Üslerdeki teşkilatta, en önemlisi, üs ikmal komutanına bağlı, stok kontrol subaylığı ve depolar amirliği idi. Stok Kontrol subaylığında, Binlerce kalem Uçak yedek parçalarının, stok kontrol kartları tutuluyor, noksan olanlar, burası tarafından istek belgesiyle temin ediliyordu. Her parçanın stok kontrol seviyesi tutulması gerekiyordu, çünkü elde mevcut olmazsa istek yapıp malzeme gelinceye kadar bir süre gerekiyordu ki buna transit zamanı deniyordu. Bu husus hesaba katılıp stok yapılmazsa, arıza yapan bir uçak, o parça temin edilinceye kadar, arızası giderilemeyecek, uçamayacaktı. Zaman kaybedilecekti. Her bir stok kontrol kartının üzerinde, parçanın , parça veya stok kontrol numarası yazılıydı. Böylece ne kadar yedek parça varsa o kadar da yani binlerce kart tutmak mecburiyeti oluyordu.. . Depolarda da küçüklü büyüklü binlerce parçanın , depodaki yerlerini gösteren kartlar açılırdı. Normal olarak malzemeler depolarda muhafaza edilir, küçük parçalar ambalajları içinde, raflarda, büyüklerse, icap ettiği takdirde ambalajından çıkarılır, temiz ve kullanılmaya hazır tutulurdu. Depolar amirliğine bağlı, muhtelif depolar örneğin: uçak parça depoları, çeşitli yağ cinslerini bulunduran yağ depoları, muhtelif cephaneleri bulunduran cephanelikler, oto yedek parçaları muhabere malzemelerini, bulunduran depolar gibi. Ayrıca gelen malzemeleri teslim alan, ambalajlayıp ikmal merkezlerine, tamir ve sair sebeplerle gönderen Teslim, Tesellüm bölümü de depolar amirliğine bağlıydı. Diğer bir husus, ikmal komutanlığı, levazımla ilgili malzemeler hariç, mevcut olmayan ve piyasada bulunan malzemeleri de satın alarak temin etmek durumundaydı.

İşte bize öğretilen nazari bilgileri böyleydi. Asıl tecrübeyi tayin olacağımız birliklerde kazanacaktık.

D. YASEMİNİ İKNA

Bu arada, 29 ekim cumhuriyet Bayramı vesilesiyle, okul idaresinden bir haftalık izin çıktı. Henüz annem gelmediğine göre, epeydir haber alamadığım Yasemin ablamlara, İstanbul'a gitmeye karar verdim. Bir otobüse atlayarak, İstanbul'un yolunu tuttum.

Yasemin ablamlara vardığımda kapıyı Menekşe açtı. O da şaşırды, ben de! Ne işin var burada demeye kalmadan ağlamaya başladı.

"Hayrola! Bu sevinç gözyaşı mı, yoksa başka bir şey mi var?" dedim. "Annem öldü Yusuf ağabey" diye sızlanmaya devam etti. " Ne zaman ve bana ne diye haber vermediniz!" Diye sorduğumda, Cevap, o ara sesleri duyup gelen Yasemin ablamdan geldi. "Senin okul bitirme imtihanların vardı. Kafanı karıştırmamak için haber vermedik" diye karşılık verdi.. Böyle derken de O da ağlamaya başladı.

Rahmetli yengem bir senedir safra kesesinden rahatsızmış, Münir eniştenin vasıtasıyla, yengemi İstanbul'a getirtip Guraba hastanesine yatırmışlar. Yasemin ablam, ta kadıköy'den, haftada iki defa hastaneye gitmek suretiyle Ona moral vermeye, destek olmaya gayret etmiş. Hatta, hastane yemeklerini yiyemediği için de beraberinde yemek götürür olmuş.. Doktorlar safra kesesi kanseri teşhisi koymuşlar ve altı ay hastanede yatırmışlar. Ama verilen ilaçlardan şifa bulunmamış ve hastadan umutlarını kesmiş olacaklar ki eve götürülmesini istemişler. Yasemin

ablam birkaç gün kendi evinde bakmış ama, "İzmit'i, evimi özledim" deyince, dayanamayıp, bir taksi tutmuş. O tarihlerde doğru dürüst yol olmayan İstanbul dan İzmit'e arka, yoldan tek başına üvey annesini evine götürmüş, birkaç gün kaldıktan sonra da geri dönmüş. Üvey annesinin vefat haberi kendisine ulaştıktan sonra da İzmit'e giderek, babasına yaptığı gibi, Ona da bütün dinî vecibelerini yerine getirmek için gereken her şeyi üslenmiş. Nede olsa üç kız kardeşi çalışmıyordu, iki oğlan kardeşi gerçi çalışıyorlardı ama aldıkları ücret aileyi geçindirmeye bile yetişmiyordu. Hele Erkan, para istemedi, canımı al cinsindendi. Ev babalarından kalmaydı ama kızlardan hiç birinin sosyal güvencesi yoktu. Evin üst katları da Nafia (Bayındırlık bakanlığı) tarafından tutulmuştu. Zaten Erdem de onların yanında çalışıyordu.

Bu durumu öğrendikten sonra çok üzülmüştüm. Nede olsa, dayımla birlikte, yengem, benim hayatıma yön veren insandı. Erkanla kavga edip oradan ayrılıncaya kadar, bana kol, kanat germişlerdi, sevdiğim insanlardı. Yengem, normal olarak kavgadan sonra, oğlu Erkanın yanında yer alacak, bana bağırıp çağırarak, bed dualar edecekti. Dayım o anda Belediye'de olduğuna göre, ne yaptığını, ne dediğini bilemeyecek, ve hiçbir zaman da öğrenemeyecektim. Yalnız Yasemin ablamın ifadesine göre, "çocuklarımdan hiç biri okuyamadı, Yusuf benim ümidimdi, onunla ilgilen, iyi bak" demişti. Hiç olmazsa, emeklerim heba oldu, verdiklerim gözüne, dizine dursun dememişti. Bu yüzden Ona hayatım boyu, borçlu olduğumu hissedecek, hiç bir şey yapamasam da dualarımda Onun da ismini anacaktım.

Ertesi günü, daha eniştem mesaiye gitmeden, kahvaltıda, bir öneri ortaya atıverdim. "Yasemin ablam, İzmit ve İstanbul dan başka bir yer görmedi. Benimle beraber İzmir'e gelirse çok sevinirim, Nasıl olsa ev tuttum, annem de gelecek, Kendisine İzmir'i gezdirir ve her tarafını gösteririm" dedim. Ve ilave ettim, " Burada Menekşe de var, çocuklara bir müddet O bakar, karakızı siz de sevesiniz, müsaade edin Yasemin ablam benimle gelsin.!".....

Benim teklifim üzerine, birbirlerinin yüzlerine baktılar, ablamın gözleri parlamış, gülüyordu. Anlaşılan O istekliydi, Bakalım enişte bey ne diyecekti. Fakat olumlu, olumsuz hiç cevap vermedi, "Geç kaldım, vapura yetişmem gerek" diyerek çıkıp gitmişti. O gittikten sonra, abla kardeş , konuşa, konuşa anlaştılar. Bu anlaşmaya, Gülden de, Gülşen de sevinmişlerdi, çünkü sevdikleri teyzeleriyle kalacaklar, Onunla geceleri koyun, koyuna yatacaklardı.

Akşam yemeğinde, baldızının da yalvar, yakarmasıyla enişte bey de olumlu cevap vermişti.

Ertesi günü, biraz erken davranarak, vapurla Eminönüne ulaştık. Oradan feribota bilet alıp yerimize yerleştik. Enişte bey Sigorta şirketine gitmişti.

Feribotun güvertesinde, bazen yıldızları seyrederek, bazen de salonda koltuklarımıza oturup muhabbet ederek geceyi geçirdik. Sabahın erken saatinde İzmir limanına ulaştık. Bir faytona atladık ve yol boyunca etrafımızı seyrederek Güzel yalıdaki kiralık eve vasil olduk . Kapının altında Celal'in mektubuyla karşılaştık, hemen açıp okudum, annem trenle geliyordu. Basımhane garında beklememiz gerekecekti, tren geliverirse annemin düşeceği durumu düşünerek daha eve girip görmeden, hemen geri döndük. Yasemin ablamı da götürdüm, Onu yalnız bırakamazdım, hem oralarını da görmüş olurdu. Neyse ki günlerden cumartesiydi. Ve daha

izin süremiz dolmamıştı

Gara varır, varmaz, Ankaradan gelecek treni sordum. Trenin rötarlı olduğunu öğrendim. Derin bir nefes aldım. Bu arada karnımın acıktığını hissettim. Öyle ya! Sabahtan beri bir şey yememiştik, hemen tost-ayran gibi bir şeylerle karnımızı doyurduk. Eve gidince ne yiyecektik acaba!, giderken bir şeyler alırız diye anlaştık.

Tren gelince, daha önceden, konuştuğumuz gibi, ben vagonlara bakacaktım, yasemin ablam da Köylü kıyafetli yaşlıca birini görürse Ona doğru yürüyecek ve bana seslenecekti. Neyse ki, zavallı annem, vagona melül, mahzun koltukta oturmuş bekliyordu. Beni görünce tanımakta güçlük çekti. Ee, senelerdir biribirimizi görmemiştik. Beni tanıyınca gözlerinin içi güldü. Hemen sarıldık, ellerini öptüm, Çıkınını alarak yavaş, yavaş trenden indik. Yasemin ablam bizi gördü, hemen o tarafa yürüdük ve annemi tanıştırdım. çok güleç yüzlü annem varmış dedi. Birbirlerini sevdikleri anlaşılıyordu. Güzel Yalı , Çocuk parkına varıncaya kadar muhabbete, sorgu, suale devam ettik. Eve gitmeden önce akşam yemeği için bir şeyler aldık. İkisi de evi, bilhassa manzarayı çok sevdiler. Bahçe ve arazisi çok genişti, çiçekli ve asırlık çam ağaçları vardı. Manzara ise şahaneydi.

Ders saatleri, 09.00-1630 arasındaydı. Öyle pek sıkıcı ve zorluklarla dolu değildi. Henüz günler de uzundu. Dolayısıyla, söz verdiğim gibi Yasemin ablama İzmir'i gezdirebilecektim. Anneme de teklif ettim ama "ben yaşlıyım, siz gençsiniz, size ayak uyduramam, beni evde rahat bırakın" diyerek kabul etmedi. Ablamla anlaştığımız gibi, çocuk parkının orada buluşacak, otobüsle, önce Konak meydanı, oradan Kemeraltında, vitrinlere baka, baka dolaşacak, belki de sinemaya gidecektik. Böyle, böyle Fuar sahası, Alsancak, Hatay caddesi, Karataş, Asansör, Karşıyaka gibi görülecek yerleri gezdirdim. Her ne kadar benden biraz yaşlı ve şişmanca ise de, İzmir'i görmek istediği bana uyumu kolaylaştırıyordu.. Tabii, ben dersteyken de annemle muhabbet ederek dinlenme imkanı buluyordu. Onun sayesinde ben de İzmir'i gezmiş, görmüş tanımış ve zevk duymuştum. Dikkatimi çeken bir husus da Migren baş ağrısı hiç tutmamıştı....

Aradan 15 gün geçmişti. Çocuklarımı özledim demeye başlamıştı. Annem evde kalabilirdi, ama Onu İstanbul'a götürmem gerekiyordu. Cumartesi-pazardan istifade etmeliydim. Son gezimizde Varan Seyahat ajantasından otobüs bileti aldık. Cumartesi saat 07.00 otobüsüne yetiştik ve İstanbul'a doğru hareket ettik. Yolda, konuşurken aklıma geldi ve birden, bire soruverdim. Size bir radyo alsam ister misin? Ablam şaşırıldı. "O da nereden çıktı" dedi. "Henüz radyonuz yok, bir radyonuz olsa fena mı olur, Taa, 1941 yıllarında, rahmetli babanın evinde radyo vardı. Haber ve bilhassa klasik müzik dinlemeyi çok severdi. Yengem ve kardeşlerin de Türk sanat müziği dinler ve severlerdi Artık radyo bir ihtiyaç, hem senin, hem çocukların için, Hem de enişte bey haberleri dinlese fena mı olur? 'Hatta bir sürpriz bile yapabiliriz, Kadıköy'e varır, varmaz, seni eve bırakır, bir mağazaya gider, radyo ile dönerim" dedim.

Nitekim, Yasemin ablamı eve bıraktıktan sonra, "benim acele bir işim var, bir yere kadar gidip , geleceğim" diyerek, ayrıldım ve Minerva marka bir radyo ile geri döndüm. Gerçekten çocuklara ve semraya sürpriz olmuştu. Çocuklar, annelerinin dönüşüne olduğu kadar, radyoya da çok sevinmişlerdi.

Akşam olup, enište bey eve geldiğinde, çocuklar babalarına ilk müjdeyi verdiler. Enište bey, her zamanki ilgisiz tavrıyla, "onu kim aldı" diye sordu.. Onlar da Yusuf ağabey, Yusuf dayı (kızların büyüğü ağabey, küçüğü dayı derdi) .."Oo, iyi yapmışsın" diyerek tuvalete doğru yürüdü, Menekşe, "çok güzel radyo enište" dedi ama , Onun davranışında bir değişiklik olmamıştı.

Pazartesi günü okulda bulunmam gerekiyordu. Bu sebeple Pazar günü akşam üstü otobüsle İzmir'e hareket ettim. Gece de otobüste biraz kestirdim galiba! Eve uğramadan doğrudan okula gittim. Ancak öğle yemeği için evdeydim. Annem de sıkılmıştı anlaşılan, Celâl'i özledim demiye başlamıştı. Ama okul bitinceye kadar mecburen yanımda kalacaktı. Bakalım okul bitince nereye tayin olacaktım. Allah vere de memleketin uzak bir köşesine tayin etmeselerdi.